

ผู้ที่ยืนเคียงข้างอิสราเอลจะต้องยืนเคียงข้าง

อิสราเอลในศาล

บทนำ

ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2568 อิสราเอลได้กำหนดการปิดล้อมกาซ่าอย่างสมบูรณ์ โดยปิดกั้นความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมทั้งหมด รวมถึงอาหาร น้ำ และเวชภัณฑ์ ส่งผลให้เกิดผลกระทบร้ายแรง รวมถึงการขาดแคลนอาหารอย่างแพร่หลาย การเสียชีวิต และการล่มสลายของระบบสาธารณสุข รายงานระบุว่าเด็ก ๆ มีสภาพร่างกายผอมแห้งเหมือนผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากค่ายกักกันของนาซี และโรงพยาบาลไม่สามารถรักษาผู้ป่วยได้เนื่องจากขาดแคลนเวชภัณฑ์ การกระทำเหล่านี้ ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล และได้รับการสนับสนุนจากผลสำรวจล่าสุดของนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ถือเป็นการละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (IHL) กฎหมายอาญา (อาลาคาห์) และมาตรการป้องกันที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) สั่งการในปี 2567 คดีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของแอฟริกาใต้ต่ออิสราเอลที่ยื่นต่อ ICJ เริ่มต้นในเดือนธันวาคม 2566 ได้รับการสนับสนุนจากหลักฐานของ **actus reus** (การกระทำทางกายภาพ) และ **mens rea** (เจตนา) ตามอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ปี 2491 ภาระหน้าที่ทางกฎหมายและศีลธรรมภายใต้อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และกรอบความรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P) ซึ่งได้รับการเสริมสร้างโดยพระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศของสหรัฐฯ เน้นย้ำถึงความจำเป็นระดับโลกในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งเป็น “อาชญากรรมแห่งอาชญากรรม” บทความนี้จะขยายความเกี่ยวกับการละเมิดเหล่านี้ คำสั่งของ ICJ และหลักฐานที่สนับสนุนคดีของแอฟริกาใต้ โดยเน้นย้ำว่าผู้นำทางการเมืองที่ยังคงสนับสนุนอิสราเอล แม้จะมีหลักฐานชัดเจนเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่จะต้องเผชิญกับข้อหาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงครามภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศและในประเทศ ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญทางศีลธรรมและประวัติศาสตร์อันลึกซึ้งของวิกฤตินี้

การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งควบคุมโดยอนุสัญญาเจนีวาปี 2492 โปรโตคอลเพิ่มเติม และ IHL ตามจารีตประเพณี กำหนดมาตรฐานที่ชัดเจนสำหรับการปกป้องพลเรือนในระหว่างความขัดแย้งทางอาวุธ การกระทำของอิสราเอลในกาซ่าละเมิดหลักการสำคัญหลายประการ:

1. การปกป้องพลเรือนและการห้ามการอดอาหาร:

- อนุสัญญาเจนีวาที่สี่ (มาตรา 27) กำหนดให้ปฏิบัติต่อพลเรือนอย่างมีมนุษยธรรม โดยห้ามการกระทำที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานโดยไม่จำเป็น มาตรา 54 ของโปรโตคอลเพิ่มเติม I และ IHL ตามจารีตประเพณี (กฎ ICRC 53) ห้ามการทำให้พลเรือนอดอาหารเป็นวิธีการทำสงครามอย่างชัดเจน ธรรมนูญกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC) จัดประเภทการทำให้อดอาหารโดยเจตนาเป็นอาชญากรรมสงคราม (มาตรา 8(2)(b)(xxv))
- การปิดล้อมของอิสราเอล ซึ่งปิดกั้นอาหาร น้ำ และเวชภัณฑ์ทั้งหมดตั้งแต่เดือนมีนาคม 2568 มุ่งเป้าไปที่พลเรือน 2.3 ล้านคนในกาซ่าอย่างไม่เลือกหน้า นำไปสู่การเสียชีวิตจากความอดอยากและการขาดสารอาหารอย่างรุนแรง ตามที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลรายงาน (2568) นี่ถือเป็นการฆ่า

ล้างเผ่าพันธุ์ ตามที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและผลสำรวจของนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยืนยัน ซึ่งโต้แย้งว่าการกีดกันโดยเจตนาโดยตรงตามเกณฑ์ของอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568; ผลสำรวจนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์, 2567)

2. ภาระหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกด้านความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม:

- มาตรา 70 ของโปรโตคอลเพิ่มเติม I และกฎ ICRC 55 กำหนดให้คู่กรณีต้องอนุญาตให้มีการส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างรวดเร็วและไม่ถูกขัดขวางให้แก่พลเรือน การห้ามช่วยเหลือโดยสมบูรณ์ของอิสราเอล รวมถึงขบวนรถที่ได้รับทุนจากสหรัฐฯ ละเมิดภาระหน้าที่นี้ โดย UNRWA รายงานว่าไม่มี ความช่วยเหลือเข้าสู่กาซามาานกว่า 14 สัปดาห์ (รายงานสถานการณ์ UNRWA #172, 2567)

3. การลงโทษแบบกลุ่ม:

- มาตรา 33 ของอนุสัญญาเจนีวาที่ห้ามการลงโทษแบบกลุ่ม การปิดล้อมลงโทษประชากรทั้งหมดของกาซาสำหรับการกระทำของฮามาส ซึ่งถือเป็นอาชญากรรมสงคราม ตามที่ Human Rights Watch เน้นย้ำ (2566)

4. พระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศของสหรัฐฯ (มาตรา 620I):

- มาตรา 620I ห้ามให้ความช่วยเหลือทางทหารแก่ประเทศที่จำกัดความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมของสหรัฐฯ การปิดกั้นความช่วยเหลือที่ได้รับทุนจากสหรัฐฯ ของอิสราเอล ตามที่บันทึกในบันทึกที่รัวโหลของกระทรวงการต่างประเทศ (DAWN, 2568) ละเมิดกฎหมายนี้ โดยมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เช่น วุฒิสมาชิกเบอร์นี แซนเดอร์ส เรียกร้องให้ระงับความช่วยเหลือทางทหาร (แซนเดอร์ส, 2567) สิ่งนี้สะท้อนถึงความจำเป็นทางศีลธรรมและกฎหมายในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ สอดคล้องกับการเรียกร้องของอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ให้ดำเนินการต่อต้านอาชญากรรมดังกล่าว

การละเมิดกฎหมายยูดาย (ฮาลาคาห์)

กฎหมายยูดาย หรือฮาลาคาห์ ซึ่งยึดตามโทราห์ ทาลมุด และการตีความของแรบไบ เน้นย้ำถึงพฤติกรรมที่มีจริยธรรม แม้ในยามสงคราม หลักการสำคัญรวมถึง:

1. ปิกกุซ์ เนเฟช:

- หลักการของ **ปิกกุซ์ เนเฟช** (การช่วยชีวิต) ซึ่งมีรากฐานมาจากทาลมุด (โยมา 85b) ให้ความสำคัญกับการรักษาชีวิตมนุษย์เหนือคำสั่งอื่นเกือบทั้งหมด การปิดล้อม ซึ่งก่อให้เกิดความอดอยากและการเสียชีวิต ขัดแย้งโดยตรงกับหลักการนี้โดยการทำให้ชีวิตพลเรือนตกอยู่ในอันตรายโดยไม่จำเป็น

2. กฎหมายสงคราม (ดิน มิลชามา):

- โมมอนีตัส ใน **มิชเนห์ โทราห์** (กฎของกษัตริย์และสงครามของพวกเขา 6:7) ระบุว่าในระหว่างการปิดล้อม ต้องมีด้านหนึ่งที่เปิดไว้เพื่อให้พลเรือนเข้าถึงสิ่งจำเป็น โดยห้ามการปิดล้อมอย่างสมบูรณ์ การปิดล้อมทั้งหมดของอิสราเอล ซึ่งปิดกั้นจุดเข้าออกทั้งหมด ละเมิดกฎนี้ ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างแพร่หลายในหมู่ผู้ที่ไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย รวมถึงเด็ก ตามที่ OHCHR รายงาน (2568)

ในฐานะรัฐที่ระบุตัวตนด้วยค่านิยมยูดาย การกระทำของอิสราเอลขัดแย้งกับคำสั่งจริยธรรมของฮาลาคาห์ โดยเฉพาะ **ปิกกุซ์ เนเฟช** ซึ่งกำหนดให้ต้องให้ความสำคัญกับการรักษาชีวิต

การขัดต่อมาตรการป้องกันของ ICJ

ICJ ในคดีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของแอฟริกาใต้ต่ออิสราเอล ได้ออกมาตรการชั่วคราวที่มีผลผูกพันในปี 2567 เพื่อป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และรับประกันการเข้าถึงด้านมนุษยธรรม:

- **26 มกราคม 2567:** สั่งให้อิสราเอลป้องกันการกระทำภายใต้อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ มาตรา II รวมถึงการฆ่า การก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรง และการสร้างเงื่อนไขที่นำไปสู่การทำลายร่างกาย และรับประกันความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม (คำสั่ง ICJ, 2567)
- **28 มีนาคม 2567:** เนื่องจากสภาพที่เลวร้ายลง รวมถึงการกีดกันทางอาหาร ICJ ได้ย้ำถึงความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างไม่มีข้อจำกัดทั่วทั้งกาซา (คำสั่ง ICJ, 2567)
- **24 พฤษภาคม 2567:** สั่งให้อิสราเอลหยุดการโจมตีทางทหารในราฟาห์ และรับประกันเงื่อนไขที่ไม่นำไปสู่การทำลายร่างกายของชาวปาเลสไตน์ โดยเน้นย้ำถึงการเข้าถึงความช่วยเหลืออย่างไม่มีข้อจำกัด (คำสั่ง ICJ, 2567)

การปิดล้อมทั้งหมดของอิสราเอลตั้งแต่เดือนมีนาคม 2568 ซึ่งปิดกั้นความช่วยเหลือทั้งหมดและนำไปสู่การอดอาหาร ขัดแย้งโดยตรงกับคำสั่งเหล่านี้ คำแถลงจากเจ้าหน้าที่อิสราเอล เช่น การประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เบชาเลล สโมกริช ในเดือนเมษายน 2568 ว่า “จะไม่มีเมล็ดข้าวสาลีที่เข้าสู่กาซา” (Middle East Eye, 2568) บ่งชี้ถึงการไม่ปฏิบัติตาม ซึ่งเสริมความแข็งแกร่งให้กับคดีของแอฟริกาใต้

ภาระหน้าที่ทางกฎหมายภายใต้อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

อนุสัญญาการป้องกันและลงโทษอาชญากรรมการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ปี 2491 กำหนดภาระหน้าที่เฉพาะให้กับรัฐในการป้องกันและลงโทษการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งกำหนดให้เป็นการกระทำที่กระทำโดยมีเจตนาที่จะทำลายทั้งหมดหรือบางส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ ชาติพันธุ์ เชื้อชาติ หรือศาสนา (มาตรา II) ภาระหน้าที่สำคัญรวมถึง:

1. การป้องกัน (มาตรา I):

- รัฐต้องใช้ทุกมาตรการในอำนาจของตนเพื่อป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ รวมถึงการดำเนินการทางกฎหมาย เศรษฐกิจ และการทหารเพื่อหยุดการกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ คำตัดสินของ ICJ ในปี 2550 ในคดี **บอสเนีย v. เซอร์เบีย** ชี้แจงว่ารัฐต้องดำเนินการเมื่อมีอิทธิพลต่อผู้กระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เช่น ผ่านการจัดหาอาวุธหรือการสนับสนุนทางการเมือง (ICJ, 2550)
- ในกาซา รัฐที่ให้ความช่วยเหลือทางทหารหรือเศรษฐกิจแก่อิสราเอล เช่น สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร และเยอรมนี ต้องรับประกันว่าการสนับสนุนของพวกเขาไม่ช่วยอำนวยความสะดวกในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การไม่ดำเนินการมีความเสี่ยงต่อการละเมิดภาระหน้าที่นี้

2. การลงโทษ (มาตรา III):

- รัฐต้องดำเนินคดีหรือส่งตัวบุคคลที่รับผิดชอบต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ รวมถึงการสมรู้ร่วมคิด (มาตรา III) ซึ่งใช้กับเจ้าหน้าที่อิสราเอล ตามที่พิชูนโดยหมายจับของ ICC ที่ออกในเดือนพฤศจิกายน 2567 สำหรับการอดอาหารเป็นอาชญากรรมสงคราม (ICC, 2567)

3. การไม่สมรู้ร่วมคิด (มาตรา III(e)):

- รัฐต้องไม่สมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ รวมถึงการจัดหาอาวุธหรือการสนับสนุนให้กับผู้กระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ประเทศที่จัดหาอาวุธให้อิสราเอลมีความเสี่ยงต่อการสมรู้ร่วมคิดหากสิ่งเหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการปิดล้อม (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568)

4. เขตอำนาจศาลและความร่วมมือ (มาตรา V-VI):

- รัฐต้องออกกฎหมายในประเทศเพื่อบังคับใช้สนธิสัญญาและให้ความร่วมมือกับศาลระหว่างประเทศ เช่น ICJ และ ICC คดีของแอฟริกาใต้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกว่า 30 รัฐ สะท้อนถึงความร่วมมือนี้ โดยกดดันให้ ICJ ถู้อิสราเอลรับผิดชอบ (ข่าวประชาสัมพันธ์ ICJ, 2568)

ภาระหน้าที่ทางกฎหมายภายใต้ความรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P)

ความรับผิดชอบในการปกป้อง ซึ่งได้รับการรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในปี 2548 (เอกสารผลลัพธ์การประชุมสุดยอดโลก, ข้อ 138-139) กำหนดให้รัฐปกป้องประชากรจาก การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อาชญากรรมสงคราม การล้างชาติพันธุ์ และอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ R2P ประกอบด้วยสามเสาหลัก:

1. เสาหลักที่หนึ่ง: ความรับผิดชอบของรัฐ:

- แต่ละรัฐต้องปกป้องประชากรของตนจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อีสุราเอล ในฐานะอำนาจยึดครองในกาซ่า ล้มเหลวในภาระหน้าที่นี้โดยการกำหนดการปิดล้อมที่ก่อให้เกิดความอดอยากและการเสียชีวิต (OHCHR, 2568)

2. เสาหลักที่สอง: ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ:

- ประชาคมระหว่างประเทศต้องช่วยเหลือรัฐผ่านการทูต มนุษยธรรม และวิธีการอื่น ๆ ประเทศเช่นจอร์แดนและอียิปต์พยายามส่งมอบความช่วยเหลือ แต่การปิดล้อมของอิสราเอลขัดขวางความพยายามเหล่านี้ (Middle East Eye, 2568).

3. เสาหลักที่สาม: การตอบสนองที่ทันก่วงที่และเด็ดขาด:

- หากรัฐล้มเหลวในการปกป้องประชากรของตน ประชาคมระหว่างประเทศต้องดำเนินการร่วมกัน รวมถึงผ่านคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ ICJ ของอิสราเอลทำให้เกิดภาระหน้าที่นี้ แม้ว่าการยับยั้งของสหรัฐฯ จะขัดขวางการดำเนินการ (คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ, 2567)

หลักฐานของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์: Actus Reus และ Mens Rea

คดีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของแอฟริกาใต้โต้แย้งว่าการกระทำของอิสราเอลในกาซ่า รวมถึงการปิดล้อมในปี 2568 ถือเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ตามที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยืนยัน:

1. Actus Reus (การกระทำทางกายภาพ):

- อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (มาตรา II) กำหนดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นการกระทำ รวมถึงการฆ่า การก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อร่างกายหรือจิตใจ และการกำหนดเงื่อนไขชีวิตที่ค้ำจนเพื่อนำไปสู่การทำลายร่างกาย การปิดล้อมของอิสราเอลตรงตามเกณฑ์เหล่านี้:
 - **การฆ่าและอันตรายร้ายแรง:** การเสียชีวิตจากความอดอยาก เด็กที่พอมแห้ง และการล่มสลายของโรงพยาบาลถือเป็นการฆ่าและอันตรายร้ายแรง (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568)
 - **เงื่อนไขชีวิต:** การปิดล้อมสร้างเงื่อนไขสำหรับการทำลายร่างกาย โดยประชากรกว่าครึ่งของกาซ่าประสบกับความหิวโหย “รุนแรง” (OHCHR, 2568).

2. Mens Rea (เจตนา):

- อนุสัญญากำหนดให้ต้องมีเจตนาที่จะทำลายทั้งหมดหรือบางส่วนของกลุ่ม (ชาวปาเลสไตน์ในกาซ่า) คำแถลงจากเจ้าหน้าที่ เช่น โยอาฟ กัลลันต์ (2566) เบชาเลล สโมทริช (2568) และโมเช ซาอาดา (2568) แสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะทำให้ชาวกาซ่าอดอยาก ตามที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและเดอะวอชิงตันโพสต์รายงาน (2568)

ความรับผิดชอบทางกฎหมายสำหรับผู้นำทางการเมืองที่สนับสนุนอิสราเอล

ผู้นำทางการเมืองที่ยังคงสนับสนุนอิสราเอล แม้จะมีหลักฐานชัดเจนเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ มีความเสี่ยงต่อข้อหาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงครามภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศและในประเทศ เนื่องจากการกระทำของพวกเขาอาจช่วยอำนวยความสะดวกหรือทำให้เกิดการละเมิดของอิสราเอล:

1. กฎหมายระหว่างประเทศ:

- **อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (มาตรา III(e)):** การสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์รวมถึงการให้การสนับสนุนด้านวัตถุ เช่น อาวุธ การเงิน หรือการปกป้องทางการเมือง ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ผู้นำในประเทศเช่น สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร และเยอรมนี ซึ่งจัดหาอาวุธและความช่วยเหลือทางทหารให้อิสราเอล อาจต้องรับผิดชอบหากการสนับสนุนของพวกเขาทำให้เกิดการปิดล้อมเป็นไปได้อย่างเช่น สหรัฐฯ ให้ความช่วยเหลือทางทหารกว่า 3 พันล้านดอลลาร์ต่อปี แม้จะมีหลักฐานของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (รายงาน CRS, 2568; แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568)
- **ธรรมนูญกรุงโรม (มาตรา 25(3)(c)):** ICC สามารถดำเนินคดีกับบุคคลที่ช่วยเหลือ สนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือในอาชญากรรมสงคราม รวมถึงการอดอาหาร การจัดหาอาวุธหรือการขัดขวางมติของสหประชาชาติก่อให้เกิดการช่วยเหลือดังกล่าว กลุ่มสิทธิมนุษยชนได้เรียกร้องให้มีการสอบสวนเจ้าหน้าที่สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร และเยอรมนีสำหรับบทบาทของพวกเขาในการติดอาวุธให้อิสราเอล โดยอ้างถึงการสมรู้ร่วมคิดในการอดอาหารและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (เดอะการ์เดียน, 2568)
- **IHL ตามจารีตประเพณี:** รัฐและบุคคลต้องไม่สนับสนุนการละเมิด IHL ผู้นำที่ให้การสนับสนุนโดยไม่มีเงื่อนไขมีความเสี่ยงต่อความรับผิดชอบในการช่วยอำนวยความสะดวกในอาชญากรรมสงคราม เช่น การลงโทษแบบกลุ่มและการอดอาหาร คำตัดสินของ ICJ ในปี 2550 ในคดี **บอสเนีย v. เซอร์เบีย** กำหนดว่ารัฐที่มีอิทธิพลต่อผู้กระทำผิดต้องดำเนินการเพื่อป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ หรือต้องรับผิดชอบ (ICJ, 2550)
- **เขตอำนาจศาลสากล:** รัฐบางแห่งอนุญาตให้มีการดำเนินคดีกับอาชญากรรมระหว่างประเทศโดยไม่คำนึงถึงสถานที่ที่เกิดขึ้น ผู้นำอาจต้องเผชิญกับการดำเนินการทางกฎหมายในประเทศ เช่น สเปน หรือเบลเยียม ซึ่งมีการใช้เขตอำนาจศาลสากลในคดีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (อัลจาซีรา, 2568)

2. กฎหมายในประเทศ:

- **กฎหมายสหรัฐฯ:**
 - พระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศ (มาตรา 620I) ห้ามให้ความช่วยเหลือทางทหารแก่ประเทศที่จำกัดความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ผู้นำที่เพิกเฉยต่อการละเมิดของอิสราเอลตามที่บันทึกโดย DAWN (2568) อาจต้องเผชิญกับความท้าทายทางกฎหมายในประเทศสำหรับการละเมิดกฎหมายนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีคำเรียกร้องจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เช่น วุฒิสมาชิกเบอร์นี แซนเดอร์ส ให้ระงับความช่วยเหลือ (แซนเดอร์ส, 2567).
 - พระราชบัญญัติการดำเนินการตามอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (18 U.S.C. § 1091) อนุญาตให้มีการดำเนินคดีกับพลเมืองสหรัฐฯ สำหรับการสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

เจ้าหน้าที่อนุญาตให้ช่วยเหลืออิสราเอลอาจถูกตั้งเป้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากศาลพบว่า การสนับสนุนดังกล่าวช่วยอำนวยความสะดวกในการกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (DAWN, 2568)

- องค์การพัฒนาเอกชนได้ยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่สหรัฐฯ โดยกล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายในประเทศและระหว่างประเทศโดยการดำเนินการค้าอาวุธให้อิสราเอลต่อไป โดยมีคดีที่รอดำเนินการในศาลรัฐบาลกลาง (รอยเตอร์, 2568)

○ **กฎหมายสหราชอาณาจักร:**

- พระราชบัญญัติศาลอาญาระหว่างประเทศ 2544 อนุญาตให้มีการดำเนินคดีกับพลเมืองสหราชอาณาจักรสำหรับการช่วยเหลือในอาชญากรรมสงครามหรือการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การส่งออกอาวุธไปยังอิสราเอล แม้จะมีหลักฐานของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ได้กระตุ้นให้เกิดความท้าทายทางกฎหมายต่อเจ้าหน้าที่สหราชอาณาจักร โดยมีผู้รณรงค์พยายามหยุดการออกใบอนุญาต (อัลจาซีรา, 2568)
- รหัสจรรยาบรรณของรัฐมนตรีสหราชอาณาจักรกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ และการไม่จัดการกับการสมรู้ร่วมคิดอาจนำไปสู่ความรับผิดชอบในประเทศ ดังที่เห็นในการสอบสวนสาธารณะเกี่ยวกับการค้าอาวุธ (เดอะการ์เดียน, 2568).

○ **กฎหมายเยอรมนี:**

- ประมวลกฎหมายอาชญากรรมต่อกฎหมายระหว่างประเทศของเยอรมนี (VStGB) ทำให้การสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงครามเป็นความผิด การส่งออกอาวุธไปยังอิสราเอลต่อไป แม้จะมีคำสั่งของ ICJ ได้นำไปสู่การฟ้องร้องเจ้าหน้าที่เยอรมนี โดยศาลกำลังพิจารณาว่าการส่งออกละเมิดภาระหน้าที่ระหว่างประเทศหรือไม่ (DW, 2568)
- ความมุ่งมั่นตามรัฐธรรมนูญของเยอรมนีต่อสิทธิมนุษยชน ซึ่งมีรากฐานมาจากกรอบกฎหมายหลังการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เพิ่มแรงกดดันให้ผู้นำหลักเสี่ยงการสมรู้ร่วมคิด (กระทรวงการต่างประเทศเยอรมนี, 2568)

○ **เขตอำนาจศาลอื่น ๆ:**

- ประเทศเช่น แคนาดา ฝรั่งเศส และเนเธอร์แลนด์ ซึ่งมีกฎหมายในประเทศที่ทำให้การสมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรมระหว่างประเทศเป็นความผิด ต้องเผชิญกับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในการสอบสวนผู้นำที่สนับสนุนอิสราเอล ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติอาชญากรรมต่อมนุษยชาติและอาชญากรรมสงครามของแคนาดาอนุญาตให้มีการดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกอาวุธ (รอยเตอร์, 2568)
- ประมวลกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสมีบทบัญญัติสำหรับการสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และองค์การพัฒนาเอกชนได้ยื่นคำร้องต่อเจ้าหน้าที่สำหรับการค้าอาวุธให้อิสราเอล (เลอ มงด์, 2568)

3. กรณีศึกษาและแบบอย่าง:

- **ตาร์ฟูร์ (2552):** ICC ออกหมายจับเจ้าหน้าที่ชุดาน รวมถึงสำหรับการสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งเป็นแบบอย่างสำหรับการดำเนินคดีกับผู้หน้าที่ทำให้เกิดความโหดร้ายผ่านการสนับสนุนด้านวัตถุ (ICC, 2552)
- **สเรเบร์นิกา (2538):** ศาลอาญาระหว่างประเทศสำหรับอดีตยูโกสลาเวีย (ICTY) ตัดสินลงโทษบุคคลสำหรับการช่วยเหลือและสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์โดยการให้การสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ ซึ่งกำหนดความรับผิดชอบสำหรับการมีส่วนร่วมโดยอ้อม (ICTY, อัยการ v. Krstić, 2544).
- **เมียนมาร์ (2560):** รายงานของสหประชาชาติเรียกร้องให้มีการสอบสวนนักแสดงระหว่างประเทศที่จัดหาอาวุธให้เมียนมาร์ในระหว่างการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวโรฮิงญา ซึ่งเน้นย้ำถึงความเสี่ยงของการ

สมรู้ร่วมคิดสำหรับรัฐและผู้นำ (สภาสภานิติบัญญัติแห่งสหประชาชาติ, 2561)

- แบบอย่างเหล่านี้บ่งชี้ว่าผู้นำที่สนับสนุนอิสราเอลผ่านอาวุธ การเงิน หรือการปกป้องทางการเมือง อาจต้องเผชิญกับการตรวจสอบที่คล้ายกัน โดยเฉพาะเมื่อหลักฐานของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เพิ่มมากขึ้น

4. ผลกระทบในทางปฏิบัติ:

- **การดำเนินคดีของ ICC:** หมายถึงของ ICC ในเดือนพฤศจิกายน 2567 สำหรับเจ้าหน้าที่อิสราเอล สำหรับการอดอาหารเป็นอาชญากรรมสงครามบ่งชี้ถึงการสอบสวนที่กำลังดำเนินอยู่ ซึ่งอาจขยายไปรวมถึงผู้นำต่างชาติที่ให้การสนับสนุน องค์การพัฒนาเอกชน เช่น แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้เรียกร้องให้ ICC สอบสวนเจ้าหน้าที่สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร และเยอรมนีสำหรับการสมรู้ร่วมคิด (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568)
- **การฟ้องร้องในประเทศ:** ผู้นำต้องเผชิญกับความท้าทายทางกฎหมายในประเทศที่เพิ่มขึ้น โดยมี การฟ้องร้องในสหรัฐฯ สหราชอาณาจักร และเยอรมนีที่กล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายแห่งชาติที่ห้ามการสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงคราม (รอยเตอร์, 2568; DW, 2568)
- **ผลกระทบด้านชื่อเสียงและการเมือง:** ผู้นำมีความเสี่ยงต่อการต่อต้านจากสาธารณชนและความเสียหายต่อชื่อเสียง ดังที่เห็นในการประท้วงและแคมเปญที่มุ่งเป้าไปที่เจ้าหน้าที่ที่สนับสนุนการกระทำของอิสราเอล (อัลจาซีรา, 2568)
- **การคว่ำบาตรและการห้ามเดินทาง:** ผู้นำที่เกี่ยวข้องกับการสมรู้ร่วมคิดอาจต้องเผชิญกับการคว่ำบาตรหรือข้อจำกัดการเดินทาง ดังที่เห็นในกรณีที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ชุดานและซีเรีย (คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ, 2554)

5. หลักฐานที่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบ:

- **รายงานแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล:** เอกสารโดยละเอียดเกี่ยวกับการปิดล้อมของอิสราเอลว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ พร้อมเรียกร้องให้มีการรับผิดชอบต่อรัฐที่ทำให้เกิดการกระทำดังกล่าว (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568)
- **ผลสำรวจนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์:** ผลสำรวจในปี 2567 ที่ยืนยันการกระทำของอิสราเอลว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งเพิ่มแรงกดดันต่อรัฐที่สนับสนุน (ผลสำรวจนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์, 2567)
- **คำสั่ง ICJ:** การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งในปี 2567 ของอิสราเอลให้พื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการถือว่ารัฐที่สนับสนุนต้องรับผิดชอบในการไม่ป้องกันการทำล้างเผ่าพันธุ์ (คำสั่ง ICJ, 2567)
- **รายงานสหประชาชาติ:** คำเตือนของผู้เชี่ยวชาญสหประชาชาติเกี่ยวกับ “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่” ในกาซาทำให้รัฐที่ยังคงให้การสนับสนุนมีส่วนเกี่ยวข้อง (OHCHR, 2568)

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็น “อาชญากรรมแห่งอาชญากรรม”

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็น “อาชญากรรมแห่งอาชญากรรม” ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นรอยด่างที่ลบไม่ออกในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเนื่องจากเจตนาที่จะกำจัดกลุ่มทั้งหมด คำนี้ถูกบัญญัติโดยราฟาเอล เลมกิน ในปี 2487 และถูกกำหนดไว้ในอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ปี 2491 มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันความโหดร้ายเช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ R2P และกฎหมายในประเทศ เช่น พระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศของสหรัฐฯ กำหนดให้มีภาระหน้าที่ทางกฎหมายและศีลธรรมในการป้องกันและลงโทษการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยรัฐและผู้นำต้องรับผิดชอบต่อการไม่ดำเนินการหรือการสมรู้ร่วมคิด

การสนับสนุนคดีของแอฟริกาใต้ใน ICJ

คดีของแอฟริกาใต้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกว่า 30 รัฐ ได้รับการเสริมสร้างโดยการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ ICJ การสนับสนุนระหว่างประเทศ หลักฐานด้านมนุษยธรรม และการดำเนินการของ ICC ความเสี่ยงของข้อหาต่อผู้นำทางการเมืองที่สนับสนุนอิสราเอลเน้นย้ำถึงความเร่งด่วนในการจัดการกับวิกฤตินี้

สรุป

การปิดล้อมทั้งหมดของอิสราเอลในกาซ่าตั้งแต่เดือนมีนาคม 2568 ถือเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ กฎหมายญัตย และมาตรการของ ICJ อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และ R2P กำหนดภาระหน้าที่ที่เข้มงวดต่อรัฐในการป้องกันและลงโทษการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งอิสราเอลและผู้สนับสนุนมีความเสี่ยงต่อการละเมิด ผู้นำทางการเมืองที่ยังคงสนับสนุนอิสราเอล ผ่านอาวุธ การเงิน หรือการปกป้องทางการเมือง แม้จะมีหลักฐานชัดเจนของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อาจต้องเผชิญกับข้อหาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงครามภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศและในประเทศ รวมถึงพระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศของสหรัฐฯ พระราชบัญญัติ ICC ของสหราชอาณาจักร และ VStGB ของเยอรมนี ประชาคมระหว่างประเทศต้องดำเนินการอย่างเด็ดขาดเพื่อหยุดความโหดร้ายเหล่านี้และรักษาความยุติธรรม เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่ยื่นเคียงข้างอิสราเอลในวิกฤตินี้ต้องรับผิดชอบในศาล

อ้างอิงสำคัญ

- รายงานสถานการณ์ UNRWA #172
- แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล: การปิดล้อมของอิสราเอล
- OHCHR: การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่
- คำสั่ง ICJ 2567
- คำแถลงของสโมทริช
- DAWN: มาตรา 620I
- แซนเดอร์ส: พระราชบัญญัติความช่วยเหลือต่างประเทศ
- หมายจับของ ICC
- บอสเนีย v. เซอร์เบีย
- ผลลัพธ์การประชุมสุดยอดโลก 2548
- Human Rights Watch: IHL ในกาซ่า